Не блиском вабить він мене,
Не в барвах сила таємнича!
Він сяє скромно, мов ясне
Його дарителя обличчя.

Хай кпить із мене всяк пліткар,
І ганить дружбу безнастанно,
А я люблю цей скромний дар:
Мені ж його з любов'ю дано!

Злякавсь, що дару не прийму,
Й поник даритель головою,
Та я тоді сказав йому,
Що дар цей буде вік зі мною.

Лиш в руки взяв я дружби знак,
Засяла іскорка в кристалі,
Мов крапелька роси. Відтак
Мені і сльози любі стали.

Не визначався, друже, ти
Багатством, знатністю ніколи:
По квітку дружби треба йти
Не в пишний сад, а в дике поле.

В зела, що в лінощах зроста,
Краса і пахощі фальшиві,
А квітка над усі — проста,
Між диких скель, на голій ниві.

Сліпа фортуно, глянь згори,
Допоможи хоч раз природі —
І друг дістане всі дари,
Належні мудрості і вроді.

Якби ж прозріла ти, якби
В ту душу подивилась глибше,—
Всі б оддала йому скарби,
Нічого іншим не лишивши.

1806